

Özgür Taburoğlu

ALIŞVERİŞ MERKEZİNDE YAŞAYAN ADAM

Özgür Taburoğlu

1973 yılında doğdu. Bilkent Üniversitesi Bilgisayar Mühendisliği Bölümü'nü bitirdi. Hacettepe Üniversitesi'nde sosyoloji doktorası yaptı. *Dünyevi ve Kutsal: Modernlerin Maneviyat Arayışları*; *Kent Efsaneleri: Zamanımızın Batıl İnançları ve Takıntıları*; *Resim, Söz ve Yazı: İmge Yaratmanın ve Bozmanın Yolları*; *Boşluk, Aşırılık ve Keyfilik*; *Nazar: Başkası Nasıl Görür*; *Tanpınar Sözlüğü: Şahsi Bir Masalın Simgeleri* ve *Vicdan: Kendi Olma Biçimleri* adlı kitapları bulunmaktadır. *Alışveriş Merkezinde Yaşayan Adam*, daha çok kuramsal yapıtlarıyla tanınan yazarın yayımlanan ilk kurmaca çalışmasıdır.

ALİŞVERİŞ MERKEZİNDE YAŞAYAN ADAM

© 2019, Tudem Yayın Grubu

1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Özgür Taburoğlu

EDİTÖR: Hilâl Aydın

DÜZELTİ: Ümit Mutlu

SON OKUMA: Ayşegül Utku Günaydın

KAPAK TASARIMI: Burak Tuna

GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ekim 2020 (2000 adet)

ISBN: 978-605-2349-64-9

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ'nin tescilli markasıdır.

delidolu.com.tr

Özgür Taburoğlu
ALİŞVERİŞ MERKEZİNDE
YAŞAYAN ADAM

Yazarın Önsözü

Yere düşmüş olağandışı şeyleri hemen fark ederim. Muhtemelen küçükken edindiğim bir alışkanlık. Biraz başı önünde bir çocuktum. Zemine yakın uçup yerdeki paraları topladığım rüyaları hâlâ görürüm.

Birkaç ay önce bir gün akşama doğru yine başım önümde yürürken, işyerime yakın alışveriş merkezinin yeşillikli yamacında bu defteri buldum. Öğleden sonraki yağmurun izlerini taşıyordu. Güvenlik görevlisine teslim edebileceğim kıymette ve tertipte görünmediğinden, yakındaki çöp kutusuna atmak daha mantıklı geldi. Ne var ki atmadan önce birkaç satıra göz gezdirince, yakındaki bir banka oturup ilk bölümün sonuna kadar okudum. Yağmur suyuyla kabarmış yaprakların birkaçını yırtıp atmak zorunda kaldım, mavi mürekkepli satırlar birbirine karışmıştı. Gece evde defterin tamamını okuduktan sonra da o bölümlerde ne yazdığını çok merak ettim. Hemen ertesi akşamdan başlayarak, okunması mümkün olmayan veya aklıma yatmayan yerleri birkaç ay boyunca kendim doldurmaya çalıştım.

Başlangıçta sebebi belirsiz bir ödev duygusuyla yola koyulmuş olsam da, zamanla ortaya çıkan metin bana güven vermeye başladı. Bomboş bir defterde kalem oynatmaya çalışmaktansa, bu karalamalar arasında yan yollar bulmak bana daha anlamlı ve belki de başta daha kolay göründü.

Bu deftere neden böyle bir özen gösterdiğimi soracak olanlara, “Çünkü öyle başladı ve öyle sonuçlandı,” şeklinde bir cevap verebilirim. Yani giriştiğim bu anlaşılmaz yazı eyleminin nedeni sonucundan, sonucu nedeninden ayrı düşünülemezdi. Nedenini bilmem için sonucunu da görmem gerekliydi. Gelgelelim sonucunu gördüğüm zaman nedenini hâlâ anlayamamıştım.

En sonunda, hangisi olacağına henüz karar vermediğim bir yayınevine göndermeye uygun bir metin ortaya çıkınca, iş arkadaşşımdan okumasını rica ettim. Ertesi gün, sanırım baştan sona okumadan, şöyle bir yorumda bulundu:

“Başkasına ait bir defter bulma motifi o kadar çok kullanıldı ki bunu sıradan bulanlar çıkacaktır, bu konuda uyarayım.”

“Ama gerçekten böyle oldu, ne yapabilirim?”

“Bunun haricinde ne yapmak istediğini pek anlamasam da fena olmamış aslında. İlginç yani.”

Cümlelerinin ortasına ve sonuna anlık gülücükler eşlik etti. Bu konuda daha da derinleşmemek için olsa gerek, “Akşam için bir planın var mı?” diye sordu. Sonra da verdiği cevaba aldırış etmeden yanımdan ayrıldı.

Önceden bu denli kapsamlı bir kurmaca metin üzerinde çalışsam da, bir ara yaratıcı yazarlık kursuna katılmışıtm. Yani yazmaya her daim ilğim vardı. “Karakter nasıl yaratılır?”, “Atmosfer nasıl oluşturulur?”, “Olay örgüsü nasıl daha ilginç kılınır?” gibi bu kurstan edindiğim bilgileri kullanmaya çalışarak defterin eksik kısımlarını yeniden yazdım. Kurs sonrasında kendimi sınamak için kaleme aldığım bir hikâyemdeki kalıpları burada da uygulamaya çalıştım.

Özellikle yazar, anlatıcı ve kahraman ayrımları defterde belirsizdi. Kimin aklından veya başından neler geçiyor bazen karı-

şıyordu. Belli ki gündelik izlenimler, etkilenimler bir ön çalışma olmaksızın, öylece yazıya geçirilmişti. Sayfalar arasında hareket eden, ara sıra karşılaşan kişilere birer isim vermek istesem de, defterin bütünüyle uyumlu olmak istediğimden bundan vazgeçtim. Nitekim metnin özüne, bu defteri kaleme alıp hikâye bitince bir kenara atmış ilk yazarından daha sadık kaldığımı düşünüyorum. Defterde özel isimleri silen ve bizi bir adam, kadın, çocuk, köpek, güvenlik görevlisi, temizlikçi, garson yapan; bir türe, sınıfa, meslek topluluğuna dâhil eden böylesine büyük ve donanımlı bir yapı içerisinde herhangi birine ad yakıştırmak bana zor göründü. Birkaç sayfayı temize çekerken denedim de aslında. İçinde Adam geçen cümlelere eski veya yeni bazı isimler yerleştirdim ama ne yaptıysam cümlenin öznesi olmaya istekli böyle adlar bulamadım. Ben de olduğu şekilde bıraktım.

Olay örgüsüne gelince, neredeyse yoktu; karakterler sahici olmaktan uzaktı, atmosfer inandırıcı değildi. Başı ve sonu da belli değildi; hep ortadan devam ediyordu. Bir günü diğerinden ayırmak zordu. Bu yüzden sadece boş sayfaları doldurmakla kalmadım, bazı satırların başına, ortasına veya sonuna da eklemeler yaptım. Araya, önceki ve sonraki paragrafla bağlantılı yeni paragraflar yerleştirdim. Düzeltmelerime göre, öznelere, zamanı, mekânı, sıfatları veya yüklemeleri değiştirerek, yazıyı okunaklı hâle getirdim. Dilbilgisi ve mantık hatalarını giderdim. Bazı bölümlerin arasına gizemli olaylar, cinsel etkileşimler ve türlü tuhafliklar ekleyerek okurun ilgisini ayakta tutmaya çalıştım.

Aslına uygun eklemeler yapsam da, amacını tam kavrayamadığım veya tahammül edemediğim bazı bölümlere kendi fikirlerimi eklemek durumunda kaldım. Birkaç bölümü ise tamamen çıkardım.

Bu sırada karşılaştığım iki önemli sorun oldu. Öncelikle, sanırım doğduğumdan beri zihnimi meşgul eden soru ve muhtemel cevaplarla bazı paralellikler gösterse de elimdeki defterin kimi boşlukları olduğunu fark ettim. Cevapsız sorular, sorusuz cevaplar kalmıştı. Benden önceki yazar, muhtemelen gerçek bir yazı deneyimi olmadığından, sorumsuzca bazı sorular ortaya atmış ama sonradan ne sorduğunu unutmuştu. Cevaplar karşısına çıktığında da sorunun ne olduğu hafızasından silinmişti artık. Birbiriyle eşleşmeyen sorular ve cevaplar sayfalar arasında başıboş geziniyordu. Anlatıcı ve kahramanın dertlerinin benimkilerle üst üste binmeleri için biraz uğraşmam gerekti. Yine de bu metni, yazmak istediğim bir eser için hâlihazırda alınmış bazı notlar olarak değerlendirdiğimden, ilk yazarın çabasını da tamamen değersiz görmüyorum.

Sorunların daha önemlisi, defterde satır araları veya kenarlarında yeterince boşluk olmamasıydı. Tüm sayfa boşluklarını doldursam da, sorularımı ve cevaplarımı yeterince ortaya koyamadım sanırım. Ama çok da ilerlemeden, ince uçlu bir kalem satın alarak boşluklara daha fazla harf ekleme imkânı buldum.

Defteri bir kitaba dönüştürürken birçoğu sezgiyi andıran, henüz cümlelere dökülmemiş dağınık fikirlere sahiptim. Fakat deftere yeni satırlar ve satır aralarına sözcükler eklerken onların da bir kısmı yazıya döküldü ve izlenimler tutarlı düşüncelere dönüştü. Dağınık bir deftere düzen verirken, bir yandan da son zamanlarda kafamda dönüp duran büyük sorulara cevaplar aradım. Ama her cevap yeni bir soruya ulanıyordu: “Duyularımız, duygularımız ve düşüncelerimiz arasında yeni bağlantıları nasıl yaratabiliriz?”, “Etrafımızı dolduran eşyalar arasında nasıl kendimiz olabiliriz?”, “Nesnenin bakışı bizi nasıl etkiler?”,

“Bedenimizde yeni uzuvları nasıl yaratabiliriz?”, “Beden sınırlarımız ve artıklarımızla nasıl daha barışık yaşayabiliriz?”, “Çocukla çocuk, hayvanla hayvan olabilir miyiz?”, “Başkası nasıl bir varlıktır?”, “Başkasını kendimizden ayrı saymadan karşılıksız armağan verebilir miyiz?”, “Yenilenmiş bir beden ve zihinle başka dünyaları nasıl kurarız?”, “Yavaşlık felsefesi nasıl hayata geçirilir?” ve dahası...

Tanınmış bir romancımızın her eserinden sonra okurunu uyarmasına benzer biçimde, burada anlatılanın ben olmadığımı eklemeliyim. En büyük korkum, okuyanların metindeki anlatıcı veya kahramanla beni, yani yazarı karıştırmaları olabilir. Kendime çekinmeden “yazar” diyorum çünkü bu defteri biraz özensizce çiziktiren kişiden çok daha fazla mesai harcadım bence. Rastlantıyla önümde belirse de, benim için oraya bırakılmış gibi duran bir defterin içinde geçen olaylara kendimce dâhil oldum. Bazen ilk yazarın, anlatıcının ve kahramanın üzerinden bir yerden konuşurken buldum kendimi. Çünkü birinin çıkıp, sayfalara dağınık hâlde serpiştirilmiş soruları cevaplara, cevapları sorulara bağlaması gerekiyordu. Sanırım buradaki besin zincirinin tepesinde ben varım. Bazen benimle ayrı düşseler, düşünseler de, aynı zincirin altındaki varlıkları fazla yargılamadan, kendi hayat görüşümü, satır ve paragraf araları izin verdiği ölçüde yerleştirmeye çalıştım. Arada onların sözünü böldüm. Benimkilerle uyum içerisinde değilse, pek de gelişmemiş bir el yazısıyla kaleme alınmış bölümlerin üzerine çizdim. Ama okunamayacak kadar da karalamadım. Bu bölümler üstü çizili hâlde hâlâ okunabilir. Olur da bir yayınevi basmayı kabul eder ve meraklı bir okura denk gelirsem, bu kısımları paylaşabilirim.

Son olarak, başkasının tasarladığı bir kadroyu ve dekoru kabul etmiş olsam da, aslında kolay yolu seçmediğimi herkesin bilmesini isterim. Özellikle işyerindeki saygın mesai arkadaşlarımla ve yöneticilerimin, temel çabamın daha çarpıcı bir edebiyat ve düşünce eseri yaratmak olduğunu bilmeleri beni mutlu eder. Sabır gösterip sayfaları çevirmeye devam eden okurların bazı tuhaf fikirler veya eylemlerle karşılaşmaları durumunda bunların yazara değil, muhtemelen kahramana ait olduğunu düşünmelerini umuyorum. Ona ait olmasa bile, anlatıcı veya ilk yazar kendi dünyalarını kahramana yansıtmış olabilirler. Yapmaktan çekindikleri ne varsa isimsiz birisini kapalı yerlerde gezdirerek kendilerini sınamış da olabilirler. Ama romanlar veya sanat eserleri de bu deneyler için değil midir zaten? Tüm bu olasılıkların ortasında benim sonuç olarak yaptığım, eksik bir metni aslına uygun şekilde toplamak ve ona kendi düşüncelerimi ekleyerek derinlik kazandırmaktı.

Yazar

I Adam

Bir önceki veya sonrakinden farkı olmayan günlerden bir gün, alışveriş merkezinin girişindeki üç kanatlı döner kapıdan son kez geçti. Kapıyla beraber döndüğü dar aralıkta ortaya çıkan baş dönmesine anlam veremedi. Kendisiyle aynı kanada giren bir başkasının, soluğunu ensesinde hissedecek kadar yakına sokulmasını ise dar bir yerde olmalarına bağladı. Ama ilerleyen günlerde aynı soluktan yayılan kokuyu ara sıra duyacaktı.

Alışveriş merkezine yaptığı ziyaretler önceleri haftada birkaç günken, sonradan her gün oluvermişti. Derken öğle araları ve akşamları da gelmeye başlamıştı. Farkında olmasa da, kendisini içeride uzun süre yaşamaya alıştıırıyordu. Kapıdan her giriş çıkışında hafızasından bir bölüm siliniyordu. Çok geçmeden, üç kanatlı kapının dışındaki dünyada nerede yaşadığını, ne iş yaptığını unutacaktı.

O akşam gidecek başka yeri yoktu. Böyle olmasının nedenini o da bilmiyordu. Bu kifayetsizliği, belki de dönüp kendisine bakmayı bilmemesindendi. Her zaman karşıya bakardı ve önceden de neyi arkada bıraktığını anımsamakta güçlük çekerti. O akşam her zamanki gibi karşıya bakınca, içine kapandığı yerde hayatta kalmak için gecikmeden uygun bir yer bulması gerektiğini anladı.

Bir kahvecide oturarak yapacaklarını düşünmeye karar verdi. Aydınlik düşünceler kendisini daha rahat bulsun diye en karanlık köşeye oturdu.

“Ne arzu edersiniz?” diye sordu garson.

“Şey, normal bir kahve.”

“Nasıl isterseniz.”

Alışveriş merkezinin manzarasına hâkim bir yerdeydi. Başını sağa, sola, aşağı veya yukarı çevirdiğinde, aldatıcı bir resimdeymişçesine insanları olağandışı hareketler içinde izleyebiliyordu. Oysa yalnızca bazı temel bilgilerin varlığını koruduğu hafızası boşalmadan önce, etrafındaki insan ve nesne akışı ne kadar da düzenli gelirdi ona. Şimdiyse kalabalığın düğümlenmeden yer değiştirmesi akılalmaz görünüyordu. Duyuları ile fikirleri arasında acilen yeni bağlantılar kurması gerekiyordu. Ne var ki sadece yürüyen merdivenlerin iniş ve çıkış mantığını çözmek bile uzun zaman alabilirdi.

“Buyrun efendim. Siz söylemediniz ama krema da koydum kahvenizin üzerine.”

Merdivenlerin son bulduğu kapalı ve karanlık alanlara doğru ilerleyerek, geceyi geçirebileceği uygun bir yer bulabilirdi. “Mutlaka unutulmuş köşeler vardır,” diye düşündü. Örneğin yukarı doğru çıkan merdivenin nereye bağlandığı belli olmuyordu. Ufukta son buluyordu sanki. Oradan devam edebilirdi.

Kahvesine dokunmadan kalktı.

“Kremayı mı sorun ettiniz? İsterseniz yenisini getirebilirim.”

“Bir işim çıktı da.”

Yürüyen merdivenlerin aşağıya inen tarafı doluyken, onun çıktığı yönde kimseler yoktu. Herkesin uzak durduğu تنها yerlere doğru ilerliyordu. Üst katlarda karanlık ve serinlik artarken

uğultu azalıyordu. Son katı, kiralanmayı bekleyen boş mağazalar dolduruyordu.

Tuvaletlerin bulunduğu koridora yöneldi. Kabinlerin tümü boşalmıştı. Birine girdi; pantolonunu indirip oturdu. Eski aklından kalma parçalarla, kesik kesik, biri diğerine ulanmayan şeyler hakkında bazı olasılık hesapları yaptı. Yakın zamanda bir dergide, bedendeki “ikinci beyin” olduğunu okuduğu bağırsaklarıyla düşünmeye başladı bu kez. Yeni oluşan bir aklın içinden durumunu anlamaya çalıştı. İçeride dışarıdakinden farklı bir müzik yayılıyordu; daha yumuşak, zamansız. Bu sayede bağırsaklar ve sonsuzluk arasındaki bağ açığa çıkıyordu.

Dış kapı açıldı. Kabinin altındaki boşluktan temizlik arabasının tekerlekleri görüldü. Hemen ardından yerleri silen püsküllü paspas kabinden içeri girdi. Bir süre ayaklarının dibinde bekleyen nesneyle bakıştı. Israrla bakan püsküllerden kafasını çevirince, onlar da ayağını yalayarak çekildiler. Beklenmedik yerde baş gösteren nesnenin bakışı orada ne için bulunduğunu unutmasına neden oldu. Nazar altındaki aklın üretimsiz kalışydı bu. Otururken biriktirdiği düşünceler bazı cümlelerde ifadesini bulacakken dağıldılar. Düşünceleri gibi bağırsaklarında birikmiş olanlar da dışarı çıkmak üzereyken tekrar içeri kaçtılar. Bağırsakları ile düşünceleri aynı durumdaydı. Oysa sağlıklı zihin, sindirim sisteminin düzgün çalışmasıyla doğrudan bağlantılıydı. Önceki hafta bilmediği bir nedenle ishal olduğunda da, herhangi bir konuda akıl yürütememişti. Şimdiyse içindekiler dışarı çıkmak istemiyordu. Belki biraz daha kalsa işini görebilirdi ama paspasın ısrarlı bakışı ona engel olmuştu. Haftalar geçtikçe, böyle unutkanlıklara sebep olacak sayısız nesnenin nazarı altında yaşamayı öğrenecekti.

Kabinden ayrıldığında, yakın ya da uzak gelecekte ne yapacağıyla ilgili herhangi bir karara varamamıştı. Tuvaletten çıkınca, geldiği ışıklı ana koridora ters yönde devam etti. O tarafa doğru ışık yavaş yavaş azalıyor, önündeki granit parkelerin kenar çizgileri her adımda biraz daha siliniyordu. Karanlığın sınırına ulaşınca durdu. Geri dönebilir veya karanlığın içine doğru yol alabilirdi. Bir kez daha kafasını eğip parke çizgilerine baktı. Bekledikçe, devam etmek, karanlığa karışmak zorunluluk hâlini alıyordu. Ne yapacağını bilmediğinden, başka bir seçenek kalmayıncaya kadar bu görev duygusunun büyümesine izin verdi. Çok geçmeden, aklı yerine kararlar almaya başlayan ayakları kendiliğinden ilerledi.

II Çatı Katı

Adımlarının kendisini nereye götürdüğünü bilmeksizin ilerliyordu. Başka bir gövdenin devinimini izlemeye benziyordu bu. Uzuvarları ondan bağımsız hareket ediyordu. Başına bir şey gelse, sorumlusu kendisi olmayacakmışçasına bir rahatlık içindeydi. Alışveriş merkezi büyük bir nesne olmuş, gözünü dikmiş ona mı bakıyordu? İçeride birikmiş tüm nesnelerin toplamı olan koca bir gözün nazarı altında yolunu buluyordu. Başkasına teslim olmuştu. Bir otomatın uzantısıymış gibi ilerleyen ayaklarına, biri yana diğeri öne doğru açılmış kolları destek veriyordu. Arada eliyle pürüzsüz duvarı okşuyordu. Öne uzanmış diğerkolu niha-yet bir yere değdiğinde duracaktı muhtemelen. Bu şekilde ne kadar ilerlediğinin farkında değildi. Koridorun sonunda, hep ileri ya da geri giden takvimlerin zamanından ayrı bir zaman hüküm sürüyordu belki de. Aralıkta yer değiştirdikçe işittiği seslerin tanıdık olmaktan çıkması da bu zaman farkının kanıtıydı.

Karanlığın içinde daha rahat ilerliyordu. Dar ve derin aralık, kendisine işitilmez sesler ve görünmez bakışlarla yön gösteriyordu. Kimsenin yolunun düşmediği boş karanlık, içinde uysalca yer değiştiren varlıktan memnundu. Bu yüzden olsa gerek, nesnesiz koridor ona kendisini açıyor, içine girmesine izin veriyordu. O da önünde açılıp duran bu boşluğa her adımda daha fazla

alıyordu. Baş dönmesi, yükseklik veya kapalı yer korkusu da duymuyordu. Saklı bir yerden kendisini izleyen bakışların ve seslerin gözetiminde yol alıyordu. Bu yüzden endişeli değildi ve koridorun sonunda belirsiz bir ışık görüldüğünde yolun bitiyor olması da onda bir rahatlama neden olmadı. Bu şekilde uzun süre daha gidebilirdi.

Dar aralık aydınlanarak geniş ve yüksek bir boşluğa açıldı. Tavanındaki büyük çerçeveli camlarla havadar bir çatı katına benziyordu. İçerisi ay ışığıyla aydınlanıyordu. Tamamen boştu. Işık altında temiz de görünüyordu. Kapısı yoktu. Pencerelerin yüzeyi öyle temizdi ki, pencere de yoktu sanki. Çerçevelerin varlığı pencerelerin olduğu duyusunu yaratıyordu. Hem kapalı hem açık, ne açıktaki bırakan ne de saklayan bir yerdi. Eşyasız. Hafif eğimli tavadaki çerçeveler dışında sınırlanmamış. Duvarlara rağmen köşesiz ve kenarsızdı. Belki de ışığın yönü ve şiddeti böyle görünmesine sebep oluyordu. Böyle bir alandan beklenmeyecek kadar sessiz, esintisizdi. Havalandırmanın kaynağı da belirsizdi; en azından bu ışık altında.

Birçok cevapsız sorunun nedeni ilk anda yetersiz ışık olarak görünse de, haftalar sonra bile bu genişlikle ilgili daha fazla şey öğrenemeyecekti. Sadece, burayı kendi bildiği şekilde doldurmanın yollarını arayıp bulacaktı. Boşluğun herhangi bir anlamının olup olmadığı, buraya eşya taşıdıkça ortaya çıkacaktı. İçeriyle birlikte gövdesinde saklı hafızalar yeni bilgi parçalarıyla dolacak ve önceden hiç bilmediği şekilde yaşamaya çalışacaktı. Fakat çatı katının daha fazla soru işaretine neden olmaması için önce içeriye yerleşmeyi denemeliydi.

Çatı katında herhangi bir girinti, çıkıntı, kenar ya da köşe olmadığından, kafasını yaslayacak bir yer bulamadı. Kendini

rahatsız bir uykuya bıraktı. Uykusu sayısız kez bölündü. Bunlardan birisinde cüzdanını yastık olarak kullanmayı denedi. Ortada gözü, kulağı veya düşünceyi cezbeden hiçbir şey yokken bu uykusuzluk ne anlama geliyordu? Sadece o geceye özgü olsa belki anlaşılabilirdi.

Sabah olunca, hatırlamadığı bir zamanda satın aldığı yiyecekleri cebinden rasgele çıkarıp yemeye başladı. Ağzına ne attığını, ancak yerken ayırt ediyordu. Bir yandan da etrafa bakıyordu. Gözleri ışığa alışınca nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Göz aldatan bir yalınlık içindeydi. Burası tamamen başka bir yerdi. Göze ve düşünceye direnen bir sadeliğe sahipti ve tam da bu yüzden karmaşıktı. Başkası kendi adına düşünüyormuşçasına, sorumluluktan uzak bir şekilde, ağız şapırtısının içeride yarattığı yankıyı dinliyordu. Hayatta kalma sorunlarının ötesine geçemediği için düşünemiyordu. Çünkü akıl yürütmek, hayal kurmak ancak ondan sonra başlıyordu. Bu yüzden bulunduğu yere henüz dışarıdan bakamıyordu. Fakat yeni bir yaşama başlamak için uygun bir sadelikle karşı karşıya olduğu kesindi.

Özgür Taburoğlu

ALİŞVERİŞ MERKEZİNDE YAŞAYAN ADAM

Kurmaca dışı kitaplarıyla tanınan Özgür Taburoğlu, sosyal bilimlerin üzerine etraflıca kafa yorduğu meselelerini bu kez kurmacanın imkânlarından yararlanarak ele alıyor ve deyim yerindeyse yeni bir "ara biçim" deniyor.

Yazar, modern insanın maneviyat arayışını; hayatını kalabalık bir alışveriş merkezi içinde, kimsenin yolunun düşmediği bir "ara mekân"da sürdürmeye başlayan isimsiz bir adamın alışılmadık girişimi üzerinden anlatıyor. Issız adaya düşen adamın dramını tersinden yaşayan karakter, canlı cansız her varlığın üst üste yığıldığı bu yerde, sadece hayatta kalmak için değil, mutlu olmak için de türlü deneyler yapıyor. Fiziki daralmaya karşılık ruhun ve aklın genişlediği; duyuların, alışkanlıkların ve sınırların yer değiştirdiği, biçimlerin bozulup yeniden kurulduğu bu yeni varoluş deneyimini okurken biz de içine sıkıştığımız yapılarda delikler açmanın olanaklarını yaşıyoruz.

delidolu.com.tr

Facebook Instagram Twitter
Delidolu Yayınları

ISBN: 978-605-2349-64-9

9 786052 349649